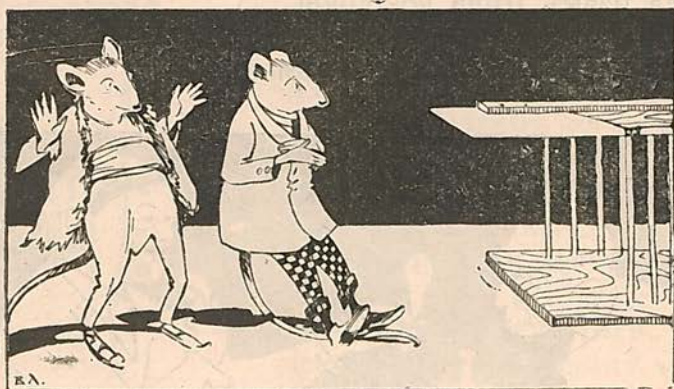

— Това е мишеловка, — отговорила другата мишка.
— Въ такива мишеловки колко много наши брата и сестри погинаха!

— Тъй ли? Тогава сбогомъ, моя сестрице. Въ полето по-добре си живѣемъ. Тамъ нѣмаме сладки гостби, но и такива страхотии като вашитѣ не знаемъ!

Левъ Толстой.

КУМЪ И КУМИЦА.

Народна приказка, илюстрирана отъ В. Лазаркевичъ.

Единъ кумъ ималъ кумець и кумица въ друго село. Веднажъ кумътъ отишълъ въ селото на кумеца си и се отбилъ да го навести. Ала кумецьтъ не се случилъ въ селото. Той билъ отишълъ на чужбина по печалба.

Кумицата сама посрещнала кума. Тя го въвела въ кжши, разпитала го за кумата и децата, па го оставила да си отпочине, а тя се разшетала да приготви ядене. Било петъченъ день, ала кумицата и не помислила дали постно или блажно трѣбва да наготви. Замѣсила прѣсна пита и заклала една кокошка.

Когато опекла питата и сварила кокошката, кумицата сложила софрата и поканила кума си. Седнали и двамата да ядатъ. Кумицата не чакала първо кумътъ ъ да захване да яде, а почнала да лапа и не поглеждала къмъ него. Тя яла и присипвала, яла и присипвала, докато се свършила всичката гостба. Кумътъ ялъ само хлѣбъ, защото постѣлъ.